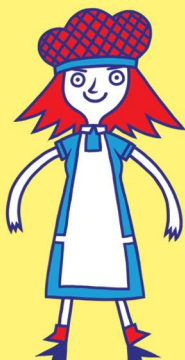

IZZY KÖNYVEK

PAMELA
BUTCHART

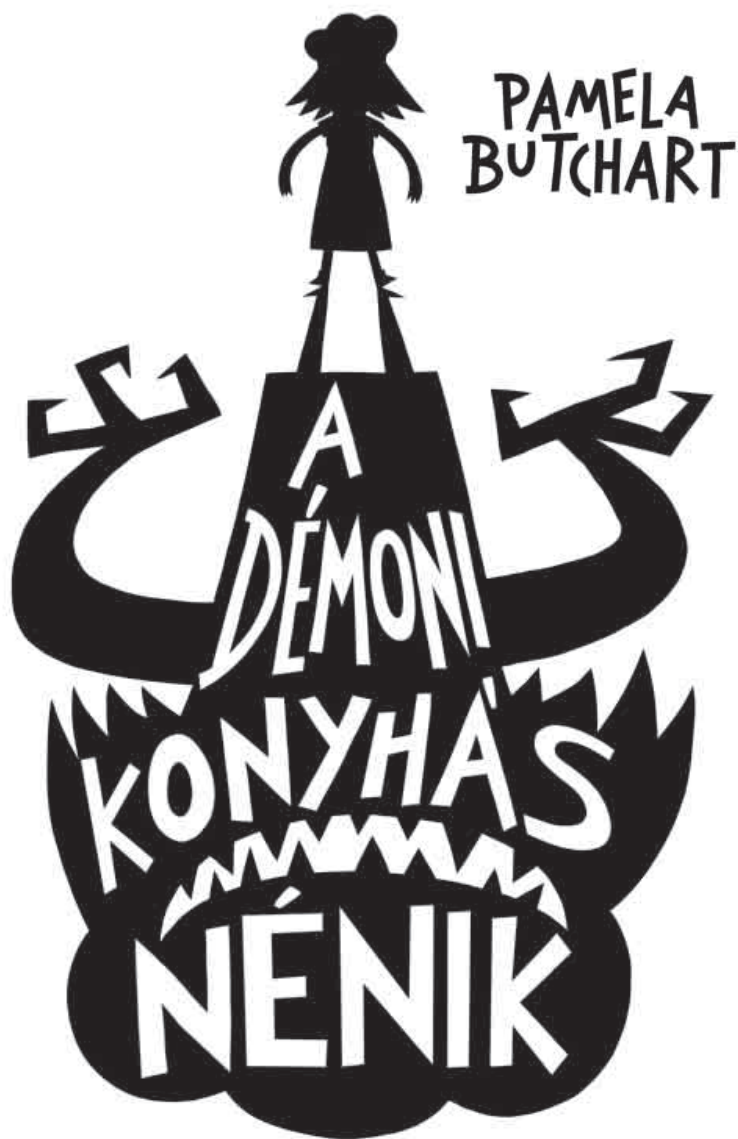
THOMAS
FLINTHAM

rajzaival

A DÉMONI KONYHÁS NÉNIK

MÓRA

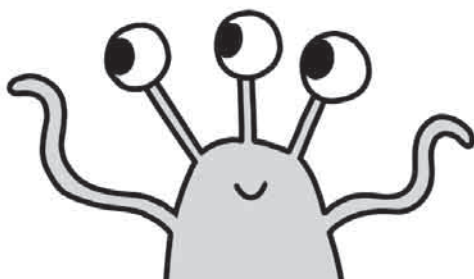
A könyv írása során senkit
nem ettek meg démoni konyhás nénik.

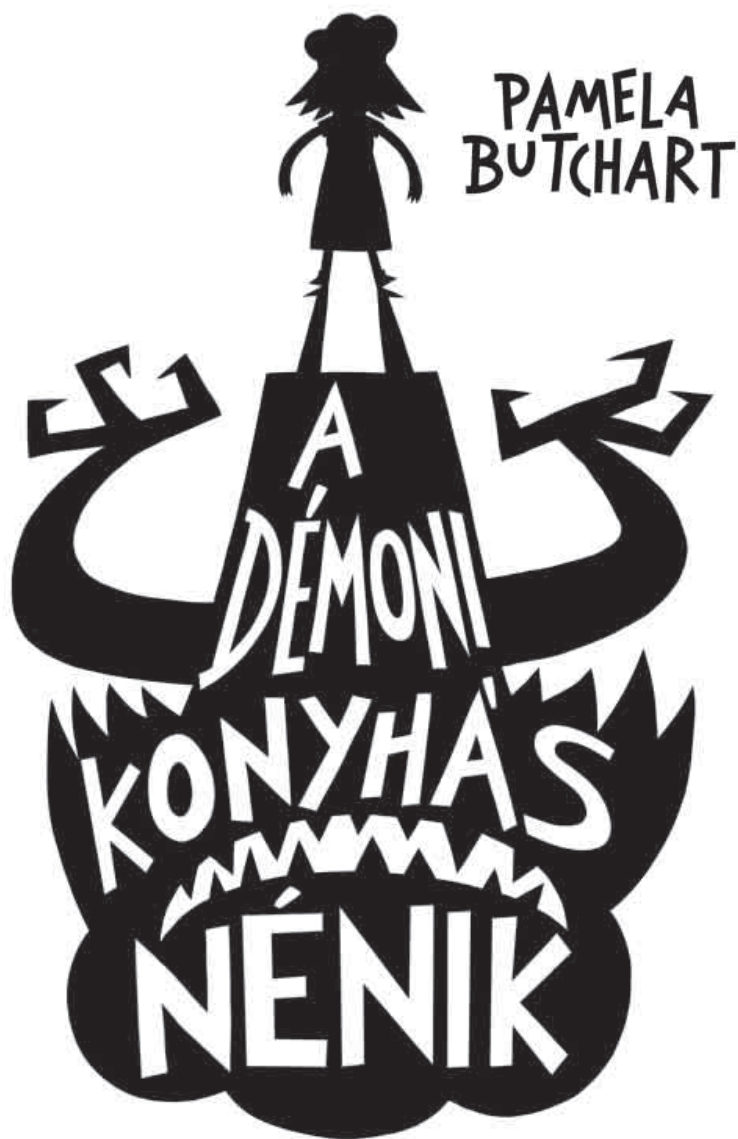

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Az Izzy-sorozat minden rajongójának
(igen, Nektek!). Köszönöm, hogy
olvassátok a könyveket, eljöttök
az író-olvasó találkozókra, és csodás
(meg vicces) leveleket írtok nekem.
FANTASZTIKUSAK vagytok!

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
Attack of the Demon Dinner Ladies
Text © Pamela Butchart, 2016

Illustrations © Thomas Flintham, 2016

Cover Artwork © Thomas Flintham, 2016

This translation of *Attack of the Demon Dinner Ladies*
is published by arrangement with
Nosy Crow ® Limited.

Fordította: Magyar Andrea

Minden jog fenntartva!

Hungarian translation © Magyar Andrea, 2024
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2024

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

ISBN 978 963 603 638 6

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Janka-Fabacsovics Lili
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

 magyar
nyomda termék
NYOMDA- ÉS PÁPIRPARI SZÖVETSEG

Tartalom

1. Hirhedt	1
2. A Konyhás nénik megkopaszodnak	5
3. A szemgolyós vizeskancsó	15
4. A nyalókás ember	26
5. Az új Konyhafőnök	40
6. Azok a SZEMEK!	54
7. HÁBORÚ!	61
8. A MÉRGEZŐAVOKÁDÓ-ARC	67
9. Méreg, démonok, vesekövek	81
10. Ősi, gonosz démonok, meg ilyesmik	91
11. NAGYON furá érzés	105
12. Amy	114
13. Démonellenszer	125
14. A különösen veszélyes könyvtárküldetés	132
15. A DÉMONI KONYHÁS NÉNI el akar KAPNI!	146
16. Amyn már nem lehet segíteni	152
17. PingpongTERROR	161
18. Démoni szülinapi buli	173
19. ÓRIÁSI CSILLÁMROBBANÁS!	189

20. Démonfelvonulás	199
21. MÉRGEZŐ pite	211
22. Maisie-t elrabolták A SIRÁLYOK!	225
23. Keresd a ZOKNIT!	229
24. Ellenség a Barlangban	237
25. A SIRÁLYhús NEM KIRÁLY!	256
26. Maisie-t KI FOGJÁK RÜGNI!	261
27. Az ÚJ pásztorpite	270

Régebben nem tudtam, hogy a hírességnek több fajtája is létezik.

Azt hittem, csak az lehet híres, aki valami **JÓ** dolgot csinál, például királynak születik, megnyeri az olimpiát, vagy mindenféle érdekes alakra tudja metszeni a bokrokat. De aztán

rájöttem, hogy az ember attól is lehet híres, ha valami **NEM JÓT** csinál, például háborút robbant ki, megrongál egy nagyon értékes festményt, vagy ellop egy madárijesztőt.

A barátnőm, Jodi azt mondja, hogy amikor valami **ROSSZ** dolog miatt leszünk híresek, azt nem is úgy mondják, hogy híres, hanem hogy

Mint például Guy Fawkes, aki tűzijátékot akart rendezni a miniszterelnök házában, amikor az elaludt.

Na, a mi sulinkban is ilyesmi történt az új konyhás nénivel. Ő már eleve **HÍRHEDT** volt, ezt pedig a nyalókás embertől **TUDTUK**. Csak azt nem tudtuk először, hogy **MIRŐL**, de aztán jöttek a sirályok, a konyhás nénik pedig megkopaszodtak, és akkor derült fény a

rejtélyére.

Zach szerint jobban kellett volna hallgatnunk a **MEGÉRZÉSEIMRE**. Én ugyanis szoltam, hogy mindig olyan fura érzésem van, amikor

meglátom az új lányt, és ha ezt komolyan vet-
tük volna, akkor Maisie-t nem rabolták volna
el a sirályok. Szerintem Zachnek igaza van.
Nem könnyű ugyanis megtalálni valakit, akit
sirályok vittek el, főleg, ha olyan picike, mint
Maisie, és folyton elájul, mert úgy meg még
a hangja után sem tudunk menni. Úgyhogy
csak a zokninyomokat követheti az ember.

Az egész egy pénteki napon kezdődött, az órák után, amikor az ebédlőbe indultunk.

Épp a lépcsőn mentünk lefelé, amikor Maisie megszólalt:

– De fura! Még mindig nem érzem a szagát!

Ez TÉNYLEG fura volt, Maisie ugyanis a

PÁSZTORPITÉRE

mondta ezt, amit ő már KILOMÉTEREKRŐL képes kiszagolni a pásztorpítés napokon. Márpedig aznap péntek volt, és a héten még nem kaptunk pásztorpítét. A pásztorpíte tulajdonképpen krumplipüré, és alatta van a darált hús. Bűdös, és mindenki utálja, MÉGIS azt kapjuk a menzán ebédre hetente LEGALÁBB egyszer.

Amikor az ebédlőbe értünk, én, Jodi, Zach meg Maisie rögtön leültünk ahhoz az asztal-

hoz, ahol az otthonról hozott ebédet lehet megenni, mert mind a négyen utáljuk a pásztorpitét, Maisie meg kifejezetten fél tőle.

Egyszer Mrs. Kidd (a gonosz ebédfelügyelőnk) rá akarta kényszeríteni Maisie-t, hogy megegye a pitét, mire Maisie szó szerint beleájult a tányérba, ugyanis mindig ezt csinálja, ha valamitől nagyon megijed.

Na mindegy, szóval mi sem értettük, miért nem érezzük még a pásztorpiteszagot, és ez volt az első

jel, hogy valami nagyon nincs rendben a menzán.

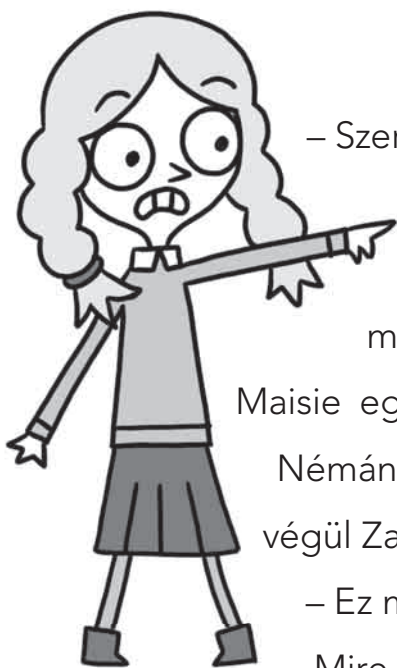
A konyhás nénik teljesen másképp néztek ki. Új egyenruhát viseltek, és még valami kalap is volt a fejükön, pedig ilyesmit nem szoktak hordani. Máskor csak zuhanysapka van rajtuk, ami alól kilóg a hajuk. De most **EGYETLEN** rakoncátlan hajszálat se láttam a fejük körül, és Zach azt mondta, hogy sze-

rinte azért, mert megkopaszodtak, és hogy ezért kellett kalapot venniük. De ekkor még nem tudtunk semmit.

Azt mindenesetre furcsálltuk, hogy a menzán a héten még nem főztek pásztorpitét, és hogy a szakácsnők így ki vannak öltözve, kalap meg minden, de amúgy nincs hajuk.

Jodi arra jutott, hogy a **KOPASZSÁGOT** az okozhatta, hogy a pásztorpitéből kijövő **MÉRGES GÁZOK** megölték a szakácsnők **HAJHAGYMAIT**, és kihullott az összes hajuk, és ezért nincs több pásztorpите.

De akkor Maisie elkezdett remegni, aztán így szólt:

– Szerintem ennél is nagyobb baj van. **ODANÉZZETEK!**

Erre odanéztünk, már-
mint a vizeskancsóra, mert

Maisie egyenesen arra mutatott.

Némán **BÁMULTUK** a kancsót,
végül Zach szólalt meg:

– Ez meg **MICSODA?**

Mire én azt mondtam, hogy
FOGALMAM SINCS, Jodi is csak a fejét rázta,
hogyan neki se.

– Olyan, mintha **SZEMECSKÉK** úsznának
benne! – rázkódott meg Zach, mire Maisie
rémülten felugrott, véletlenül leverte a kan-

csót, a szemecskés víz meg végigömlött az asztalon, és lefolyt a padlóra.

EZER évig tartott, mire Maisie-t nagy nehezen megnyugtattuk, pedig Mrs. Kidd ki-
zavart minket ebédelni az udvarra, mert azt
mondta, szörnyű **CIRKUSZT** csináltunk.

Azt azonban nem volt hajlandó elárulni
a gonosz ebédfelügyelőnk, hogy mik voltak
azok a szemecskeszerűségek, amik a kan-
sóban úszkáltak, Jodi pedig azt mondta,
szerinte azért, mert ugyanúgy megijedt, mint
mi, és hogy ő sem tudta, hogy mik azok.

Maisie meg folyamatosan csak sikoltozott, hogy **SZEMGOLYÓS VÍZ** ment a pulcsija uj-jára, úgyhogy kénytelen voltam lehámozni róla a pulcsiját, és ráadni az enyémet, nehogy megint elájuljon, bár az enyém meg **ELÉGGE** nagy volt rá.

– Szerintetek tényleg igazi szemek voltak? – kérdezte Jodi, mire én egy **MÉRGES PILLANTÁST** küldtem felé, hiszen már épp sikerült lenyugtatnom Maisie-t, és nem akartam, hogy megint pánikba essen.

De akkor Maisie is megszólalt, hogy most már beszélhe-

tünk a szemecskékről, mert ő is kíváncsi, mi ez az egész, és hogy el tudja dönteni, írasson-e az anyukájával egy papírt, amiben az áll, hogy az anyukája nem járul hozzá, hogy Maisie még egyszer betegye a lábát a menzára.

Zach szerint az apró fekete szemecskék úgy néztek ki, mintha állatszemek lettek volna, és ebben mind egyetértettünk.

Jodi szerint lehet, hogy **CSÓTÁNYSZEMEK** voltak, de erre Maisie ráhajtotta a fejét a térdére, és csak akkor ült fel megint, amikor már újra tudott normálisan levegőt venni.

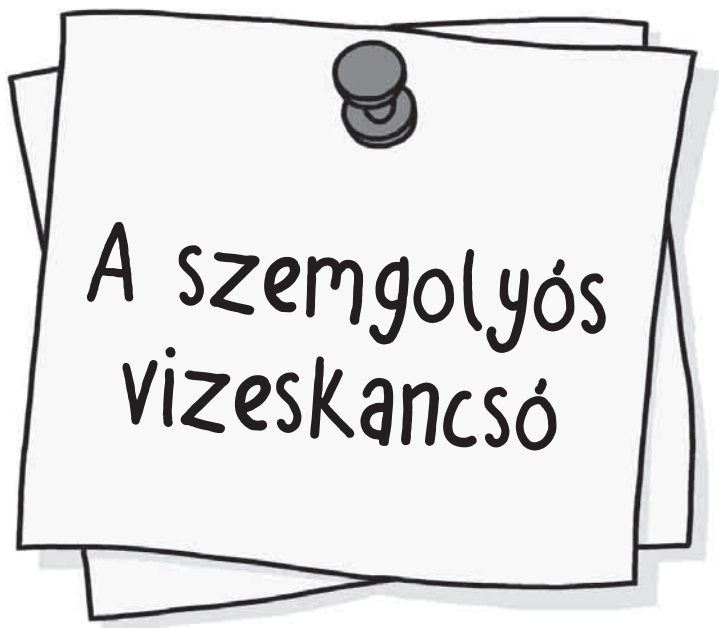
Fogalmunk sem volt, mit kéne csinálni, úgyhogy arra jutottunk, legjobb lesz, ha vá-

runk hétfőig, és megnézzük, lesz-e megint szemecske a vízben.

Jodi még hozzátette, hogy **MINDENKÉPPEN** csomagoltassunk magunknak ebédet, mert ha a konyhások **TÉNYLEG** bogárszemet raknak az ivóvizünkbe, akkor **KI TUDJA**, mi mindent tesznek a kajánkba.

Ebben pedig teljesen igaza volt, úgyhogy megfogadtuk, hogy hétfőn mindenki otthonról hozza az ebédet.

Hétfőn aztán mindenki hozta a csomagolt ebédjét, csak én nem. Ugyanis teljesen kiment a fejemből.

Amikor Miss Jones (az osztályfőnökünk) megkérdezte, ki megy ma a menzára, és ki hozott otthonról ebédet, hirtelen nagyon megijedtem.

– De hát hogy nem jutott eszedbe ebédet kérni mára anyukádtól? – értetlenkedett Jodi.

Mondtam neki, hogy nem KÉRNI felejtettem el, hanem HOZNI.

– Akkor csináljunk Izzynek egy ÁLCÁZOTT ebédcsomagot, különben ki tudja, MIVEL etetik meg a menzán! – javasolta Maisie.

Erre Zach előhúzott egy tescós nejlonzacskót a hátizsákjából, amit teletömtünk összegyűrt papírlapokkal, és fekete filccel ráírtuk:

IZZY EBÉDJE.

hogy azt lehessen hinni, én is hoztam ebédet.

De Jodi azt mondta, hogy a csomag túl **KÖNNYŰ**, és senki sem hiszi el, hogy ebéd van benne, így aztán újra kinyitottuk, és gyorsan, nehogy Miss Jones meglássa, benyomtunk még egy tűzőgépet.

Már épp meg akartam kérni Zachet, hogy ebédnél adjon majd a kajájából, nehogy éhen haljak, amikor észrevettem, hogy az osztályunk előtt egy tűzvörös hajú lány sétál el.

– Hát **EZ** meg ki? – kérdeztem, mert a lány olyan velünk egykorúnak tűnt, de még so-

sem láttuk itt. Ám mire a többiek odakapták a fejüket, a lány eltűnt.

Ebédnél aztán a gonosz Mrs. Kidd kinyitatta velem a tescós zacskót, mert teljesen átlátszott, és azt mondta, nem hiszi el, hogy ebben ebéd lenne.

Amikor meglátta a papírgalacsinokat meg a tűzőgépet, elküldött, hogy kérjek magamnak egy tálcát a konyhás néniktől.

Mit volt mit tenni, felkászálódtam, és elmentem tálcáért. Na, és ekkor jött az, hogy **MAJDNEM** szívbajt kaptam, mert **MAISIE** is

felállt, bedobta az ebédjét a szemetesbe, és azt mondta, velem jön.

Maisie-ről nem lehet elmondani, hogy bátor lenne, a legtöbbször ugyanis ideje sincs rá, mert folyton remeg vagy sikítozik, vagy éppen elájul. Úgyhogy eléggé meglepődtem.

– **BIZTOS**, hogy te is jössz? – néztem rá.

– Biztos – bólintott Maisie. Én pedig örültem, mert semmi kedvem nem volt egyedül menni a konyhásokhoz, és mert láttam, hogy Maisie szendvicse éppen egy ott bűdösödő tejesflakonon landolt, úgyhogy ha meggondolta volna magát, se tudja már kihalászni onnan az ebédjét.

Ahogy sorakoztunk, Maisie egyszer csak megszorította a karomat, és Zach meg Jodi irányába mutatott. Láttam, hogy egy konyhás néni épp akkor teszi az asztalunkra a vizes-kancsót.

Egyfolytában bámultuk őket, hátha integetnek, hogy van-e csótányszem a kancsóban, de ők meg a

KANCSÓT

bámulták, úgyhogy szerintem volt.

De nem volt több időm végiggondolni, miért rakhatnak a konyhások csótányszemet

az ivóvizünkbe, mert ekkor Maisie meg én
VALAMI MÉG FURCSÁBB dolgot vettünk észre.

Az összes konyhás néni

VÉDŐSZEMÜVEGET

hordott.

Maisie meg én csak álltunk, mint aki sóbálvánnyá vált. Végül az egyikük ránk nézett.

– Mit kértek, aranyoskák?

Ettől még jobban megdöbbentem, mert a konyhás nénikre nem jellemző, hogy megkérdeznék, mit kérünk. Általában csak odalökik a tányért a tálcánkra, és legfeljebb azt kérdezik:

– Egy kanállal vagy kettővel?

Éreztem, hogy válaszolni kéne valamit, de egyszerűen **GÖZÖM SE VOLT**, mit kérjek, mert az osztályban meg se néztem az ebédkiírást, a többiek tálcája meg le volt takarva valami menő tálcafedővel, amit eddig még sose láttam.

Úgyhogy jobb híján vállat vontam, mire

a konyhás néni kicsit ideges lett, és a kezembe nyomott egy étlapot. De valahogy egyik kaját se ismertem fel rajta, úgyhogy ezer évig álltam ott, mire a konyhás néni sóhajtvazt mondta, hogy álljak inkább félre, és majd jöjjekevissza, ha már tudom, mit akarok.

Erre Maisie meg én visszaszaladtunk az asztalunkhoz, hogy megmutassuk Jodinak meg Zachnek az étlapot. Na, **EKKOR** láttuk meg, mi van a kancsóban.

Legalább **HÚSZ** aprócska valami úszkált a vizeskancsó alján.

– Ma meg inkább úgy néznek ki, mint a **HALIKRA** – állapította meg Jodi.

Aztán azt is mondta, hogy ki kéne venni egyet, mert akkor jobban látjuk. De egyikünk se mert még csak a **KÖZELÉBE SE** menni a kancsónak, nehogy az ikra kiugorjon, egyenesen ránk. Úgyhogy inkább ott hagytuk a kancsót az asztal közepén, és az új, csilivili szalvétával körbetekertük az alját, hogy ne is lássuk, ahogy az ikrák ott úszkálnak körbe-körbe.

Aztán megkérdeztük Jodiékat, ők is látták-e a konyhás nénik fura **SZEMÜVEGÉT** (igen, **LÁTTÁK**), majd megmutattuk nekik az étlapot.

MIND azt gondoltuk, hogy a kínálat fura.

EGYETLENEGY ismerős fogás sem szerepelt rajta, volt viszont egy csomó új szó,

amiket nem is értettünk. Ilyenek, hogy
BUGGYANTOTT, és hogy FÜRJTÓJÁS, meg
TEMPURA.

EKKOR aztán már mindannyian biztosak
voltunk benne, hogy valami NAGYON nincs
rendben a konyhás nénikkel.

